

Nykyinen Lakkoliike Toteaa Teollisuusunionismin Tarpeellisuuden

KUN työväestö lähtee lakkotaisteluun, varsinkin sellaisena työaikana kuin on nykyinen, täytyy siihen löytyä melkoisen pakoittavat syyt. Ei siihen lähdetä huvittelutarkoituksessa eikä pelkässä ilkeämielisyydessä, kuten työnantajat ovat ylen halukkaita uskottelemaan. Lakkoon lähdetään tarkoituksella saavuttaa jotain jokapäiväiselle toimeentulolle välttämättöntä; tarkoituksella VOITTA asetetut vaatimukset.

Tämän ollessa lakon tarkoituksena herää työläisten keskuudessa luonnollisesti kysymys siitä, millä menettelytavoilla voidaan voittaa; mitä edellytyksiä täytyy olla olemassa. Kussakin tapauksessa on tilanne enemmän tai vähemmän omalaatuista; suhteet, käytettävissä olevat menettelytavat ja voiton mahdollisuudet erpavat enemmän tai vähemmän toisten lakkotilanteiden suhteista ja edellytyksistä. Mutta löytyy myöskin vissejä puolia asiassa joihin nähdessä samat määritelmät pitävät paikkansa miltei jokaisessa lakkotilanteessa. Löytyy edellytyksiä jotka lisäävät voiton mahdollisuutta jokaisessa lakossa.

etuihin. Milloin tahansa Yhdysvalloissa puhutaan uuden sodan mahdollisuuksista, mainitaan aina Japani. Ja myöskin Neuvostoliiton ja Japanin välit ovat kireät, samasta syystä kuin toisten maiden. Jos siis seuraava suursota alkaa Aasiasta, niin varsinaisena riitakysymyksenä on oleva se, minkä maan kapitalistit saavat myydä Aasian markkinoilla teollisuutensa työläisten työn tuloksia.

Työläiset kaikissa maissa voivat vähentää tätä sodan vaaraa järjestymällä ja ottamalla enemmän työnsä tuloksia itselleen. Silloin ei heidän tarvitse lähteä tappelemaan niille markkinoita toisista maailmanosista.

Luokkasolidarisuus, ei ainoastaan lakkoon yhtyvien kesken, mutta yleensä kaikkien niiden työläisten kesken jotka tavalla tai toisella joutuvat kosketukseen lakon-alaisen työmaan tai teollisuusalan kanssa, on luonnollisesti yksi tärkeimpiä voiton edellytyksiä. Luokkatietoinen työläinen tämän hyvin ymmärtää, mutta sille jonka voidaan sanoa olevan ainoastaan ryhmätietoinen tai ammattitietoinen, on luokkasolidarisuus usein verrattain vieras käsite. Hän voi työskennellä alalla jonka käynnissä pysyminen vaikeuttaa lakkolaisten voittoa, vieläpä rikkookin lakkoo, eikä hänellä siiti ole käsitystä rikkuruudestaan.

Tämä johtuu ammattiryhmittäin järjestymisestä. Siinä järjestymisessä ei ole opetettu luokkasolidarisuuden merkitystä eikä sen järjestörakennekaan sitä edellytä. Teollisuusunionistisessa järjestössä, I. W. W:ssä, sitävastoin kaikki opetus- ja valistustyö tähtää luokkasolidarisuuteen. Järjestöraakenne on sen mukainen. Ja siitä luonnollisesti seuraa toiminnassa se menettelytapa, silloin kun järjestyneisyys ulottuu kyllin laajalle, että jokainen järjestön osa ja jokainen jäsen joutuu auttamaan lakkoutuneita voittamaan taistelunsa. Juuri tämänlaatuista toimintaa nykyinen lakkoliike kaipaa. Ja koska senlainen on ominainen ainoastaan teollisuusunionistisesti järjestyneelle työväestölle, tarvitsee työväestö nykyisessä asemassaan juuri senlaista järjestöä.

Ottakaamme esimerkiksi kuorma-ajurien lakko, jonkalainen tätä kirjoitettaessa on erittäin kriittisenä käynnissä Minneapolisissa. Luonnollisesti, jos kukaan työläinen ei lähtisi rikkurina ajamaan näitä kuljetusvälineitä, olisi lakon voitto varma, huolimatta niistä tuhatlukuisista aseellisista joukoista joita rikkuroimisen turvaamiseksi on kaupunkiin koottu. Mutta vaikka

rikkureita ilmaantuisikin, olisi lakon voitto silti varma, jos tämän työalan kanssa lähimmin kosketuksiin tulevat toiset työläiset olisivat järjestyneitä ja tuntisivat luokkasolidarisuuden.

Ajurit eivät valmista tavaroita, eivätkä edes pakkaa niitä; he kuljettavat niitä paikasta toiseen. Jos työläiset, jotka ennen ajureita käsittelevät tavaroita, kieltäytyisivät lastaamasta niitä rikkurien ajamiin kuormiin, ja työläiset siellä mihin tavaroita viedään, kieltäytyisivät ottamasta niitä vastaan, ei ajuri-rikkureiden työ merkitsisi mitään. Ja jos näilläkin työaloilla ilmestyisi rikkureita, olisi lakkoa laajennettava aina tuotantoon saakka yhtäällä ja lopulliseen kuluttajille jakoon toisaalla. Eikä tähän toimintaan tarvittaisi mitään muita tekijöitä kuin työläisiä — järjestyneitä, luokkasolidarisia työläisiä.

Satamatyöläisten lakon rikkuroimisen voisivat tehdä tyhjäksi ja taata heille voiton järjestyneet merimiehet yhtäällä ja järjestyneet maa-kuljetustyöläiset toisaalla. Lakko satamissa katkasee vain yhden lenkin pitkästä tavaraliikenteen ketjusta. Jos se voidaan pitää täydelleen katkaistuna, voidaan lakko voittaa. Mutta yhtä aukkoa täyttämään on työnantajain aina helpompi löytää ammattirikkureitakin. Jos sen sijaan irroitetaan ketjusta monta lenkkiä samaan aikaan, käy yhteyden aikaansaaminen rikkurivoimalla paljon vaikeammaksi, kun sen sijaan työläisten puolella käytettävissä olevat voimat kasvavat ja laajenevat.

Autoteollisuudessa käydyillä osittaisilla lakoilla on ollut merkityksensä, mutta ei niin suurta merkitystä, että se olisi voinut pakoittaa tämän uudenaikaisen ja suuren teollisuuden hyvin järjestyneet omistajat alistumaan työläisten vaatimuksiin. Yleinen lakko tässä teollisuudessa sen tekisi, sillä sellaista korkeasti koneellistutettua teollisuusalaa kuin on autoteollisuus, olisi verrattain vaikea saada tarkoitusta vastavassa määrässä käyntiin rikkurivoimalla. Mutta se edellyttäisi yhtenäistä, koko teol-

lisuusalaa käsittävää järjestymistä ja sen mukaista toimintaa.

Juuri tällä kertaa on ainakin kahdessa suuressa kaupungissa suurilukuinen aseellinen voima koottu lakkoutuneita työläisiä vastaan. Yhteentörmäyksiä on tapahtunut. Haavoittuneiden luku lasketaan jo useissa kymmenissä ja se voi lisääntyä suurestikin. Joitakin työläisiä on murhattu. Mitä on työväestöllä asetettavana tämänlaisia voimaa vastaan? Se sama vastustamaton voima jolla se kykenee estämään rikkuroimisen ja voittamaan lakkonsa: Laajempi, tehoisampi järjestyminen ja sitä seuraava laajempi ja tehoisampi lakkoutuminen.

Pistimillä ja kuularuiskuilla voidaan ai-noastaan hävittää; niillä ei voida mitään luoda. Pienissä lakoissa niillä voidaan turvata rikkurityöläisten työskentely, mutta suuressa lakossa sekin käy mahdottomaksi. Niillä ei voida pakoittaa lakkoutuneita työläisiä työhön, sillä keihästetty tai läpi ammuttu työläinen on huono tavarain sekä liikevoiton tuottaja. Sitäpaitsi, pistinmies-tenkin elämä, samoin kuin heidän toimintansakin, on viimekädessä työläisten työstä riippuva. Kyllin laajasti järjestynyt ja solidarisesti lakkoutunut työväestö kykenee sen voiman alistamaan.

Lakkoja käydään nyt lukuisasti, mutta ne ovat verrattain pieniä, joko paikallisia tai vain vissiä työalaa visseillä alueilla käsittäviä. Työläisten taisteluvoima tulee niissä esiin vain osittaisena. Yhtenäisyyden ja luokkasolidarisuuden puute on ilmeinen, johtuen luonnollisesti yhtenäisen järjestymisen puutteesta. Niin toivoa herättävä ilmiö kuin onkin se, että työläiset lukuisampina nousevat taisteluun elämänsä puolesta, täytyy meidän kuitenkin havaita se kieltämätön tosiasia, että ennen kuin merkitsevempiä tuloksia taisteluista voidaan odottaa, täytyy työväestön järjestymisessään kulkea pitkä askel eteenpäin nykyisestään — yhtenäiseen, yhteiskunnallisesti kumoukselliseen teollisuusunionismiin.